

Josep Borrell i Javier Solana. Són avui per avui els dos dirigents socialistes més ben situats per rellevar González.

Maniobra de successió, maniobra de distracció?

"Aquest meló encara no s'ha obert". Aquesta és l'única resposta que surt dels despatxos del carrer de Ferraz, seu federal del PSOE a Madrid, quan es pregunta pel tema de la successió de Felipe González. El meló no s'ha obert, però Juan Carlos Rodríguez Ibarra va intentar esberlar-lo, reobrint la polèmica. El que no se sap és si el president d'Extremadura va actuar espontàniament i per lliure, endut per la seva coneguda propensió als excessos verbals, o calculadament. El debat sobre la successió del secretari general del PSOE apareix i desapareix periòdicament, normalment coincidint amb etapes electorals. El mateix González va animar l'any 89 altres dirigents del seu partit a presentar-se com a successors, en un gest que no va tenir èxit per falta òbvia d'aspirants.

Cap militant socialista preveu de forma immediata la substitució traumàtica del seu líder. És més, quan es posa en dubte el futur de González neix automàticament un corrent sentimental de suport al secretari general, que acaba reforçant-lo. Es tanquen files al voltant del cap. Malgrat això, i tot i que no és un debat nou, el fet és que com més temps passa, més es comenta el problema de la successió de Felipe González. Ningú no en parla en veu

**Dins el PSOE,
"obrir el meló"
vol dir parlar de
la successió de
Felipe González.
Encara no s'ha
obert, però
tothom sap que ja
és madur. A taula,
Borrell, Solana
i Belloch esperen
sense pressa.**

alta, però són molts els que ja fan travesses, ni que sigui com a entreteniment. El meló comença a ser madur.

La campanya electoral que acabem de passar es va veure sotragada per aquest tema. González va anunciar que assumiria personalment els resultats del 28-M, sense precisar com però reobrint ell mateix el debat sobre la seva successió. La seva absència dels escenaris electorals, participant en només sis mítings, va fer créixer el rumor, però cal recordar que a les municipals del 91 encara va participar en menys actes: només cinc.

El secretari general del PSOE va dir que dormiria més tranquil si sabés que a prop seu té un Jospin, un substitut. Però els Jospins que hi ha al PSOE s'amaguen, o rebutgen diplomàticament aquesta condició. En els darrers temps s'ha especulat bàsicament amb tres: Josep Borrell, Javier Solana i Juan Alberto Belloch. Tots tres ben situats, poc desgastats personalment, però també amb els seus "inconvenients". I sobretot, cap dels tres prendria la iniciativa de destronar González sense que aquest s'hagués autoacomiatat.

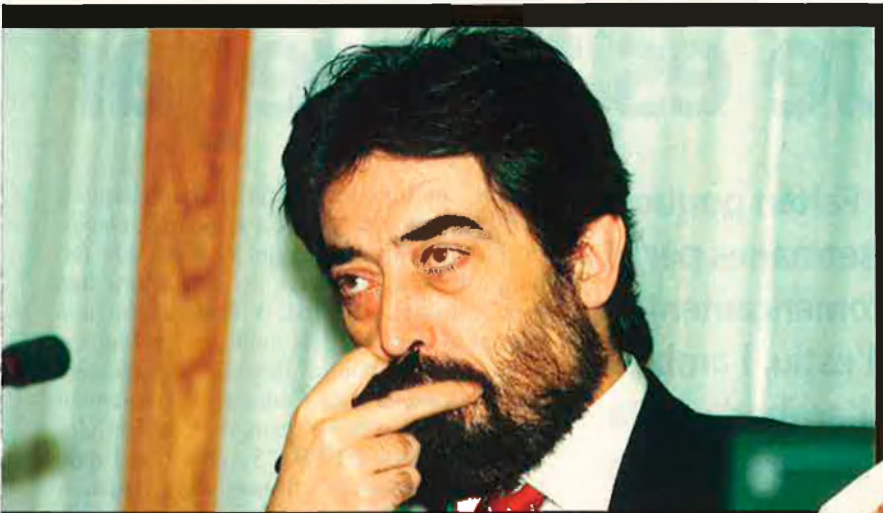
Dels tres, el que més brilla en els darrers temps és Josep Borrell. Amb 48 anys, el ministre d'Obres Públiques i Transports és un dels líders socialistes que gaudeix de més po-

---

totes les crisis socialistes sense desgastar-se. La cartera d'exteriors li ha donat projecció internacional, tot i que relativa. No s'ha cremat en cap batalla interna del PSOE, però el seu distanciament fa també que tingui pocs suports.

En tercer lloc, i com a estrella emergent del socialisme espanyol, hi ha Juan Alberto Belloch, impulsat pel mateix González. És un dels puntals de l'actual Govern, i això que ara per ara és positiu, té l'inconvenient que el seu futur va molt lligat a com acabi aquesta legislatura. Es independent, però gaudeix de molta simpatia entre les bases del PSOE.

Pere Martí

Juan Alberto Belloch. Els observa des de fora del PSOE.

pularitat. Lluny de qualsevol taca de corrupció, administra un dels capítols més importants dels pressupostos de l'estat, i construint infraestructures s'ha passejat triomfalment per tots els racons de l'estat. En el darrer període s'ha caracteritzat per ser un dels ministres més crítics i més incòmodes amb el pacte PSOE-CiU, cosa que l'allunya de qualsevol "sospita" de catalanisme, tot i el seu origen lleidatà. Algunes de les seves actuacions han crispat els nacionalistes catalans fins al punt d'haver posat en joc l'estabilitat del Govern, però això, donat l'actual clima polític que viu l'estat, no li ha restat punts davant l'opinió pública, sinó més aviat el contrari.

Internament, en el partit té contents tots els sectors. De formes renovadores, té un discurs prou esquerrà per plaure també als guerristes, que s'han convertit en els seus avaladors. Naturalment, ha rebutjat en els darrers dies totes les interpretacions que el situen com l'aspirant més ben situat, i les ha despatxat qualificant-les de "bromes de mal gust" i fent servir, però, l'excusa que més s'ha sentit: "no és el moment".

Darrere de Borrell, amb menys punts però discretament ben situat, hi ha Javier Solana, ministre d'Afers Estrangers. La seva virtut principal, a més de la seva discreció, és haver sobreviscut a

a

